

[Leif Hermann]

I det hele taget vil jeg gerne sige, at jeg ikke kan forestille mig, at vi kan gennemføre et udvalgsarbejde om beslutningsforslaget, uden at de afsluttende konklusioner fra konsensuskonferencen indgår med overordentlig stor vægt i udvalgsarbejdet.

Jeg vil gerne sige til justitsministeren og til dem af ordførerne, der i øvrigt har været inde på spørgsmålet, at det, når vi har stillet forslag om lovregulering af anvendelse af adgangen til at bruge gentest som identifikationsmiddel, skyldes, at vi heller ikke er, som hr. Torben Lund også nævnte det, overbevist om, at den gældende lovgivning er fuldt ud dækkende. Det er rigtigt, at vi ændrede retsplejeloven for ikke så særlig lang tid siden i forbindelse med afgivelsen af den betænkning, der handlede om legemsindgreb. Der er heller ikke nogen tvivl om, at efter ordlyden af disse bestemmelser i retsplejeloven er der i nogen udstrækning i hvert fald lovgivet om det.

Men for det første er det sådan, at man, når man udtager et DNA-profil, får utrolig mange oplysninger ud. Det er, som om hr. Knud Lind i hvert fald ikke rigtig har været opmærksom på det forhold. Derved adskiller DNA-profilet sig jo fra eksempelvis et fingeraftryk, hvor man ikke får ret mange oplysninger. Jeg skal selvfølgelig ikke kunne sige, hvad folk, der er eksperter i fingeraftryk, kan læse ud af fingeraftrykket, men DNA-profilet giver i hvert fald adgang til at få langt, langt flere oplysninger ud.

I forbindelse med den diskussion, der har været om Retsgenetisk Instituts anvendelse af DNA-profiler som identifikationsmiddel her pr. 1. januar eller Retsgenetisk Instituts virksomhed i den forbindelse, blev det i aviserne oplyst, at det kun er en ganske lille del af de oplysninger, der i teorien kan udtages, som faktisk også benyttes som identifikationsmiddel. Det tror jeg gerne, men det er der ikke lovgivet om mig bekendt, og det er lige præcis derfor, det kunne være afgørende at få en lovgivning om det.

Med hensyn til spørgsmålet om faderskabs-sagerne, som justitsministeren også nævnte – og det er ikke, fordi jeg ikke har været opmærksom på, hvad justitsministeren svarer mig, når jeg stiller et skriftligt spørgsmål – er jeg ikke overbevist om, at bestemmelsen i retsplejeloven, jeg tror, det er paragraf 456 k, faktisk også omfatter denne situation. Mig forekommer det,

at det at kunne bruge DNA-profiler som identifikationsmiddel i faderskabssager er en forholdsvis ny historie og vel næppe færdigudviklet, under alle omstændigheder vel næppe noget, man har kunnet tage i betragtning i forbindelse med formuleringen af den gældende bestemmelse i retsplejeloven.

Hvad angår det sidste, som justitsministeren nævnte i denne forbindelse, vil jeg som hr. Torben Lund også lægge ganske meget vægt på, at der foreligger samtykke, sådan som det er tilfældet. Jeg mener ikke, man kan sige, at det er godkendt af retten. Det, der er afgørende her, er, at der foreligger et samtykke og retten har godkendt det som bevismiddel. Nu er der jo en rimelig frihedsgrad med hensyn til, hvilke bevismidler man vil anvende i danske retssager, så jeg mener ikke, det er det, der kan være interessant. Det, der er det væsentlige, er: Hvor går grænserne? Er det således, at man i givet fald skal kunne bruge dette identifikationsmiddel i familiesammenførings-sager tvungent? Det håber jeg ikke det er, men det afgørende er i hvert fald, at man får en lovregulering også på dette område, således, at det tydeligt fremgår, at det kun kan anvendes med samtykke.

Der er også fra justitsministerens side nævnt en række spørgsmål i forbindelse med registrering, hvorvidt registerlovgivningen gælder og den slags ting; det vil vi gå ind på nærmere i udvalgsarbejdet.

Jeg er overbevist om, at når vi når til bunds i det, vil vi opdage områder, hvor det i hvert fald tiltrænges, enten at vi i betækningsform udstrækker eksplicit lovgivningens tekst til at omfatte disse områder eller til eventuelt at foretage de lovændringer, der måtte være nødvendige, hvis vi ikke mener, den gældende lov er tilstrækkelig.

Det afgørende er nemlig, at der jo er en generel utryghed i befolkningen over for dette her. De fleste mennesker ved godt, hvad det vil sige at afgive fingeraftryk, ligesom de ved, hvad det vil sige at afgive en lægeerklæring, uanset om det er til en arbejdsgiver eller til et forsikrings-selskab. Det kan alle overskue, og det har vi kendt igennem mange år. Men de oplysninger, der er tale om her, er jo bl.a. oplysninger – og det har hr. Knud Lind tilsyneladende ikke forstået – om, hvilke sygdomsanlæg man har. Det er altså ikke et spørgsmål om, hvorvidt man har en bestemt sygdom og forsikrings-selskabet der-